

El bon camí

per

L. VILA I ABADAL

EL camí emprès pel nostre Sindicat és el bon camí; el Sindicat constitueix, edifica nous bastiments en bé dels associats.

Els braços de l'entitat van obrint-se i dintre la generosa abraçada s'hi acolleixen totes les inquietuds, tota mena de fretures que els metges senten en el curs de la seva vida i de la seva carrera.

La feina està començada, no és acabada, va obrint camí copsant noves realitats, avui febles, nounades, demà potents, empenedores, caminant amb el cap alt i la vista fita a l'infinit a conquerir.

Fins el moment, la preocupació de la nostra cabdal entitat és el millorament del metge, cercant-li el millor grau de salut i benestar a tothora; no és un fet mesquí el que el Sindicat es preocupi solament del ben viure del metge, no; l'home, per a enlairar la seva pensa vers problemes científics i fins per a col·locar-se en un gran nivell moral, necessita l'assegurança del viure decent i la tranquil·litat d'un esdevenidor sense angoixa.

Poc a poc va acomplint-se aquesta tasca lenta, de pujada suau però segurament, amb consciència de l'obra feta i amb coneixement de l'obra a realitzar. Perquè la finalitat de l'obra és complir plenament totes les fretures i neguits de cada un dels associats.

El metge a Catalunya té avui, en general, segur el present, i pot mirar sense angoixa l'esdevenidor; l'obra a fer i que va fent-se és de millora d'aquesta situació econòmica, Caixa de Crèdit, Cooperativa de Consum són nous puntals destinats a aquest fi. Clar que el tenir la vida assegurada i tenir el benestar millorat no és el suficient; manquen moltes coses a fer encara; el Sindicat ha d'abarcàr la plenitud del ciutadà metge. Viure bé a camp lliure no és propi de les nostres latituds, és necessari de viure a cobert i per això ha posat una bona fita aquesta assemblea fressant el camí per arribar-hi; tenim més necessitats encara; hem de

fer els possibles perquè el metge conservi la salut, perquè guareixi les seves nafres; això ens imposa el que pensem en noves possibilitats, cerquem descans als organismes fatigats, i esplai; procurem que els pobres malalts trobin llocs de guariment; afortunadament, la nostra terra és pròdiga en clima i en variants orogràfiques; hem de pensar, doncs, en donar llocs de guariment en les nostres platges als qui convingui i sanatoris de muntanya als qui en tinguin necessitat.

Siguem generosos en la nostra actuació, mirem enlaire, menem la barca fits els ulls en l'estrella del Nord, no abaixem la vista, fem via en mig dels oceans avalotats o en les calmes estivals.

Ah, quan tindrem resoltos aquests problemes orgànics serà l'hora d'emprendre la gran tasca; hem d'enfortir i conservar la nostra salut per tal de fer obra positiva d'esperit.

Si tenim assegurat el present i l'esdevenidor; si tenim lloc on estatjar-nos còmodament, no ens posem a dormir en una poltrona, no som metges de mecànica pura, som homes d'ideal, som ciutadans i hem de complir el deure primer vers nosaltres i després vers la societat; no sols és feina nostra el benestar individual i col·lectiu, sinó que també és el nostre deure l'ésser clement director de la societat i com a tals tenim l'obligació de donar llum.

Avui som simplement uns copistes d'altres pobles; siguem bons copistes mentre no puguem fer altra cosa, però, això, no és l'ideal; hem d'ésser creadors de cultura, hem de fer tasca científica i per això jo des d'ara demano als directores de l'obra sindical que tinguin l'esperit ample, que no vulguin pensar en obres estretes; es ben trist de veure com es passen les hores d'assemblees per a discutir una pesseta i quan s'acorda l'adquisició d'un immoble ha de fer-se amb unes garanties tan copioses que fa necessari la intervenció de tota